

عنوان مقاله:

بررسی زاویه دید و کانون روایی در داستان سیاوش

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات پهلوانی، دوره 7، شماره 7 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

وجیهه ترکمانی باراندوزی - دانشگاه آزاد چالوس

بنفشه بجنوردی

خلاصه مقاله:

زاویه دید شگرد و شیوه ای است که نویسنده از طریق آن، رویدادها و ماجراهای داستان را روایت می کند. زاویه دید، به عنوان یکی از عناصر اصلی داستان بر احساسات و ادراکات خواننده و نیز دیگر اجزای ساختاری داستان؛ نظیر شخصیت پردازی، گسترش و تکوین پیرنگ، سبک و صحنه پردازی، تأثیر بسزایی دارد. در تحقیق حاضر که به روش توصیفی- تحلیلی انجام شده، انواع زاویه دید و نقاط متعدد کانون روایت در داستان سیاوش بررسی شده است. نتایج به دست آمده نشان می دهد: فردوسی در مقام راوی دانای کل، توانسته در عین حفظ انسجام ساختاری روایت، به اقتضای حال و هوای داستان و شخصیت ها، از زوایای دید سوم شخص، ذهنی و درونی، نمایشی و عینی استفاده کند و نیز انواع تک گویی های درونی و بیرونی را از نظرگاه اول شخص به کار گیرد و بدین سان از توصیف صرف و یکنواختی داستان اجتناب ورزد. این تنوع و چندگانگی، موجب شده کانون های روایی و نقاط دید در داستان سیاوش متغیر و متعدد باشد. از یک سو، به دلیل سیطره راوی دانای کل بر داستان، کانون های روایی، عمدتاً با زاویه دید سوم شخص مرتبط است و از سوی دیگر، استفاده توأمان از کانون دید بیرونی و درونی و کاربرد گونه های کانونی مرتبط با جایگاه راوی، موارد مرتبط با زاویه دید اول شخص برجسته شده است.

کلمات کلیدی:

angle of view, narration center, story of Siavash, Shahnameh
روایت، داستان سیاوش، شاهنامه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1172181>

